

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Είναι καιρός πλιά να είπωθούν μερικά λόγια, σχετικὰ μὲ τὴν προσπάθεια τῶν ἀσπῶν νὰ κρατήσουνε μακριὰ ἀπὸ τὸ Σοσιαλισμὸ τὸν ἐργάτη, λέγοντάς του πὼς οἱ Σοσιαλιστὲς ἀρνιῶνται τὴν πατρίδα, θέλουν νὰ τὴν προδώσουνε σὲ ξένους κτλ.

Στὴν Ἑλλάδα, ἔπως καὶ σὲ κάθε ἄλλη χώρα, εἴμαστε δυὸ τάξεις μὲ ἀντίθετα συμφέροντα· ἔτσι ἀντίθετες εἶναι καὶ οἱ ἀντίληψές μας τῆς ἰδέας τῆς πατρίδας. Ὁ ἀσπὸς, ποῦ βάση τῆς ὑπόστασής του, εἶναι ἡ οἰκειοποίησι τῆς ἐργασίας τοῦ προλετάριου, δὲ βλέπει ἄλλο στὴν ἰδέα τῆς πατρίδας παρὰ τὸ ἀσφαλῆστερο μέσο γιὰ νὰ φτάσει τὸ ἰδανικὸ τῆς τάξης του, δηλαδὴ νὰ κατακτήσει ξένες χώρες, ὄχι γιὰ ἔθνικες ἀνάγκες ἢ γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα δούλων ἀδερφῶν, ἔπως προφασίζεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει μεγαλύτερο ἔδαφος γιὰ ἐκμετάλλεψή, κοιτάζοντας πάντα, ἂν μπορεῖ, νὰ προσαρτηθεῖ στὸ κράτος του καὶ ἀφτοὺς τοὺς πλανήτες.

Ἡ ἰδέα τῆς πατρίδας χρησιμεύει στὸν ἀσπὸ καὶ γιὰ νὰ ἀφξήσει καὶ γιὰ νὰ φυλάξει ἀφτὰ ποὺ κρατεῖ. Ξέρουμε καλὰ πὼς οἱ ἴδιοι ἀσπὸι βρίσκονται καὶ σὲ ἄλλες χώρες μὲ τὶς ἴδιες ἀκριβῶς βλέψεις. Δὲν ξεχνοῦμε πὼς ἔπως ὁ δικὸς μας ἀσπὸς ἔχει τὶς βλέψεις του ὡς τὶς Ἰνδιές, γιὰτὶ ὡς ἐκεῖ, λέγει, πήγε ὁ Μέγας Ἀλέξαντρος, ἔτσι καὶ ὁ Βούργαρος ἢ ὁ Σέρβος ἀσπὸς φιλοδοξοῦνε νὰ φτάσουν ὡς τὸν Καζομαλιὰ κάτω γιὰ τοὺς ἴδιους ἔθνικους καὶ ἱστορικούς λόγους.

Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ προτιμήσουμε τὸ Βούλγαρο ἢ τὸ Σέρβο ἀσπὸ, ἀπὸ τὸ δικὸ μας. Ξέρουμε καλὰ πὼς οἱ ἀσπὸι τὸ κυριότερο στήριγμά τους ἔχουνε στὸ νὰ καλλιεργοῦνε φυλετικὰ μίση κἀνοντάς μας ἔνεσες ψευτοπατριωτισμοῦ.

Ξέρουμε καλὰ πὼς με-χειρίζονται λογιῶ λογιῶ λιπάσματα γιὰ τὸ δυνάμωμα τοῦ σάπιου τούτου φυτοῦ. Ξέρουμε καλὰ πὼς ὁ ἐργάτης εἶναι πάντα τὸ θῦμα, καὶ τὸ χειρότερο, ἔνεκα τὴν ἀμορφωσιά του, τ' ὄργανο γιὰ τὴ δική του τὴ σκλαδιά. Εἶναι σίγουρο, πὼς ὁ Βούργαρος ἢ ὁ Σέρβος ἀσπὸς μὲ τὴν κατάχτησιν τῆς χώρας μας, θὰ μᾶς ἐκμεταλλέθεται τρίδιπλα. Εἶναι σίγουρο πὼς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὸ ἀσπικὸ του τὸ καθεστῶς καὶ νὰ τὸ δυναμώσει θὰ τοῦ ποτίσει τὰ θέμελα μὲ ἄφτονο δικὸ μας αἷμα. Τὸ μάδρο τὸ ψωμί ποὺ τρῶμε τώρα, δὲ θὰ γένει πιδ ἄσπρο σὰν ἀλλάξουμε ἐκμεταλλεφτή· εἶναι σίγουρο πὼς θὰ γένει πιδ μάδρο. Ἡ ἀλλαγὴ στὸ πολίτευμα θὰ δώσει τέτοιες βολικὲς περιστάσεις στὸν ἀσπὸ, τὸν ἐκμεταλλεφτή, οἱ νέες οικονομικὲς συνθήκες ποὺ θὰ δημιουργηθοῦνε ἀναγκαστικὰ θὰ δόσουνε τέτοια μοναδικὴ ἐφκαιρία γιὰ ἐκμετάλλεψή, ποὺ τοῦ δύστυχου τοῦ προλετάριου δὲ θὰ μένει οὔτε αἷμα στὶς φλέβες του.

Γιὰ μᾶς τοὺς προλετάριους ἡ ἀσπικὴ ἀντίληψή τῆς πατρίδας δὲν ἔχει καμιά σημασία· ὁ Βούργαρος καὶ ὁ Σέρβος ἐργάτης εἶναι ἀδερφός μας· πρέπει νὰ συνεν-

νοηθοῦμε καὶ νὰ συνεργαστοῦμε μαζὶ του γιὰ νὰ κόψουμε στοὺς ἀσπὸς τὶς καταχτητικὲς τοὺς ὄρεξες. Πρέπει νὰ δόσουμε στοὺς ἀσπὸς νὰ καταλάβουνε πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σκοτωνόμαστε ἐμεῖς γιὰ νὰ κἀνουν ἀφτοὶ τὶς χιλιάδες τοὺς ἑκατομμύρια. Τὸν πόλεμο γενικὰ τονὲ μισοῦμε. Ἡ σιδηρένια ἀνάγκη, ποὺ τὴ δημιουργεῖ τὸ τωρινὸ κοινωνικὸ καθεστῶς, μᾶς ἀναγκάζει νὰ τονὲ θεωροῦμε χρέος μας ἔταν κιντυνέει ἡ λεφτεριά μας, δηλαδὴ ἔταν εἶναι ἀμυντικός. Ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἀφηρημένες ἔννοιες καὶ πρόληψες ποὺ τὰ ξεθάφτουν ἀπὸ τὰ περασμένα γιὰ νὰ μᾶς ἀλυσοδέσουνε. Μᾶς τραβάει τὸ μέλλον.

Ἔχουμε χρέος νὰ πολεμήσουμε γιὰ ἀθρωπιστικὰ καὶ ἔχι κανιβαλικὰ ἰδανικὰ.

Π. ΠΑΒΛΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀντάρτη. Ὁχι. Τὸ ξεκαρδιστικὸ ποίημα ποὺ μᾶς στέλνει, καὶ ποὺ ἀρχινάει ἔτσι :

Γκρούτα καὶ Μπρούρα καὶ Γιαγνή,
ἀντάρτη Μακεδόνα,
τώρα τοῦ Διάκου τὸ σουβλί
τὸ κάμανε βελόνα....

δὲν εἶναι τοῦ Κώστα Χατζόπουλου. Τόλεγε ἄλλοτε, πίνου στὴν πατριωτικὴ του ἔξαψη ὁ φίλος, μὰ τὴγε ἀκουστά, λέει, ἀπ' ἄλλου. Καὶ τᾶλλο σου ἐπίγραμμα :

Κύρ Πρόεδρε, εἶσ' ἔξοχος ἀνίη,
αὐτὸ τὸ μολογεῖ ὄλο τὸ κόμμα,
ἀλλὰ διαμαρτύρεται ἡ γαστήρ
καὶ πρέπει νὰν τῆς κλείσουμε τὸ στόμα....

δὲν εἶναι τωρινό. Ἔχει ἡλικία εἴκοσι περὶπου χρονῶνε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΜΕΡΣΟΝ : «ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ». Μετάφρασις Θ. Β. Φλωρά (Φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ βιβλιοθήκη Φέξη, 1914. Δρ. 3). Σειρὰ μελετῶν κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν. Ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτὰ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης Φέξη.

ΕΜΕΡΣΟΝ. — Ὅσο περισσότεροι κηφήνες χάνονται, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τὴν κηφέλη.

ΕΜΕΡΣΟΝ. — Ἡ κοινωνία μένει βάρβαρη ὅσο κάθε ἐργάτης δὲν τὰ καταφέρνει νὰ κερδίζει τὸ ψωμί του δίχως νὰ καταφεύγει σὲ αἷμα μέσα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.—Τὸ φύλλο 10 λειψτά.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ἑκατὰ τὰ κιάσκια καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 4²)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, οἱ ἔθνολάτρες, οἱ ἐθνικόφρονες, οἱ μιλιταριστὲς τί γίνονται ; Γιατί δὲν ἔρχονται ἀρματωμένοι, στίς στήλες τοῦ «Νουμά», νάντικρούσουνε τοὺς σοσιαλιστὲς ; Ἀντὶ νὰ κάθονται, σὰν κακὲς γειτόνισες, νὰ ξομπλιάζουν τὸ «Νουμά», γιατί δὲν κατεδαίρουνε στὴν πάλι ; Τοὺς περιμένουμε καὶ φοβόμαστε πὼς θὰν τοὺς περιμένουμε γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, τοῦ κάκου. Δὲν τὸ νιώσανε, φαίνεται, πὼς οἱ δυὸ πόλεμοι, οἱ δικοὶ μας, καὶ ὁ ἀγριὸς Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ὁ σημερινός, κεντρίσανε καὶ κεντρίζουν τὴς ψυχῆς, ξυπνήσανε τὴς μεγάλες λαϊκὲς μάζες καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θάχουμε καὶ δῶ, ἔπως καὶ στὴν Εὐρώπη, ἔπως καὶ σ' ἕλο τὸν πολιτισμένο κόσμον, ἀγῶνα τάξεων, ἀγῶνα κατεξοχὴν ἀθροπιστικό.

Ἐνας Ἰδας, ἃ βρισκότανε ἐδῶ σήμερον, δὲ θὰ χασμεροῦσε καθόλου νὰ κατεβεῖ στὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ υποστηρίξει τὴς ἐθνικιστικὲς ιδέες του. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἐμόφρονές του, ἢ δὲν ἔχουν τίποτα σοβαρὸ νὰ ποῦν, ἢ βραδύνονται νὰν τὸ ποῦν.

Καὶ στὸ μεταξὺ οἱ σοσιαλιστὲς δουλεύουν καὶ οἱ ἄλλοι κοτσομπολεύουν. Ἄμυνα. θὰ πείτε. καὶ αὐτὸ !

ΜΗΠΟΡΟΥΣΕ, θαρροῦμε, ὁ κ. Ω, πού ἀπαντᾷ σήμερον στὸ Γιαννιό, νὰν τὸ υπογράψει μετὰ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα τὸ ἄρθρον του, ἀφοῦ καὶ ὁ Γιαννιὸς τὴν ὑπόγραψε τὴν κριτικὴ του. Καιρὸς νὰ λείψει πᾶ ἀυτὸς ὁ κλαπισμὸς (ἀπὸ τὸν κ. Κλ. Π. ποῦγραψε τὴν ἀξιολόγησιν «Ἀπολογία τῆς Δημοτικῆς»), πού σὲ μιὰ συζήτησιν δίνει πάντα τὴ νίκη σὲ κείνον πού μιλάει υπεύθυνα, μετὰ τὴν ὑπογραφή του, καὶ μόνο γιὰ τοῦτο κάνει τὴ γνώμη του σεβαστή.

ΠΑΛΙ περὶ ὄνου (ἴγουν περὶ καθαρεύουσας) Σκιας, καθηγητῆς, φθέγγεται. Ἄλλοτε, σὲ περασμένα χρόνια, ἕνας φοιτητῆς τότε, ὁ Σπύρος Ἀναστασιάδης, μ' ἕνα ἄρθρον τοῦ στὸ «Νουμά»: «Περὶ γλώσσας Σκιας», ξετίναξε τὴ σοφία τοῦ κ. Καθηγητῆ, τόσο πού τὸν ἀνάγκασε νὰ βγάλει ξεχωριστὸ βιβλίον γιὰ νὰπαντήσει, σὲ ἕνα τοῦψαλε ὁ φοιτητῆς. Μὰ ἢ ἀρρωστία

τοῦ ἀγιάτρευτῆ. Καὶ νὰ σου τὸν πάλι, μετὰ πηχιαῖο ἄρθρον τοῦ στὴν «Ἐστία» τῆς Δευτέρας: «Ἡ ὀμιλουμένη εἰς τὰ σχολεῖα», ἔρχεται ὁ τετράστροφος κύριος νὰ μᾶς πεί πὼς «δὲν ὑπάρχει ὀμιλουμένη γλώσσα», πὼς ἐκείνο τὸ εἶδος τῆς γραφομένης γλώσσας, ἔπερ *παριστώσιν* ὡς ὀμιλουμένην, οἱ πολεμοῦντες τὴν καθαρεύουσαν, οὔτε ὀμιλήθη ποτέ, οὔτε ὀμιλεῖται ὑπὸ οὐδενὸς ἀνθρώπου, οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν γραφόντων αὐτὴν», πὼς «ἢ δῆθεν (!) ὀμιλουμένη γλώσσα αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἀπλή παρωδία τῆς καθαρεύουσας», καὶ ἄλλες τέτιες ἀνοησίες πού δὲν ταιριάζουν ὄχι μόνο σ' ἕνανε πού θέλει νὰ λέγεται ἐπιστήμονας, μὰ οὔτε στὸ Γιάνναρον τῆς «Ἐσπερινῆς».

Ὁ κ. Σκιας τοῦγραψε τὸ ἄρθρον τοῦ αὐτὸ γιὰ νὰπαντήσει στὸν κ. Πρωθυπουργὸ πού εἶπε μέσα στὴ Βουλὴ «ἂν θέλωμεν νὰ ἐξελληνίσωμεν τοὺς ξενολόγους τῆς Μακεδονίας, πρέπει νὰ διδάξωμεν αὐτοὺς τὴν ὀμιλουμένην, ἢν μόνην δύναται νὰ ἐννοῶσι». Καὶ ὁ κ. Σκιας τοῦ κάνει ἕνα σαφὸ μάθημα καὶ τοῦ ἀποδείχνει πὼς ἢ πανεπιστημιακὴ ἔδρα δίνει ἕνα εἶδος ἀσουλία καὶ μπορεῖ κανεὶς, ταμπουρωμένος πίσω ἀπ' αὐτὴν, νὰ δολοφονεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ρεζιλεύει τὴν ἐπιστήμη.

Ὁ,τι ἔπαθε ὁ κ. Εὐταξίας, δὲν μπορεῖ νὰν τὸ πάθει καὶ ὁ κ. Σκιας ; Ἡ περιφημὴ πυγμὴ θαρροῦμε πὼς πρέπει σὲ τούτῃ τὴν περίστασιν νὰ θαματουργήσει. Θάνατι ἢ μόνῃ κατάλληλῃ ἀπάντησιν στὸ κακόπιστο καὶ ἡλίθιο ἄρθρον τοῦ κ. καθηγητῆ.

ΚΑΙ μιὰ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἀπάντησιν, πού δόθηκε στὸν κ. Σκια τὴν ἄλλη μέρα (καίταξε «Ἐμπρός», 30 τοῦ Δεκεμβρίου, σελ. 3, στήλῃ 6).

«... Εἶναι κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς μονιμοποιούμενος ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς.

Παρουσιάσθησαν ἀμέσως δύο.

« — Τὶ ἐπάγγελμα εἴχετε ; ἠρώτησε τὸν ἕνα.

« — Ἑλληνοδιδάσκαλος, Μεγαλειότατε.

« — Σεῖς ; ἠρώτησε τὸν δεύτερον.

« — Φιλολόγος, Μεγαλειότατε.

« — Προσέχετε, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, νὰ μὴ λέτε Ἑλληνοκώρυες εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ δὲν σᾶς καταλαβαίνουν».

— Στὸ Κεφαλονίτικο Ζεζάνιο, τὰ Χριστούγεννα, ὁ ποιητῆς Μικέλης Ἀβλιχὸς δημοσίευσεν ἕνα σονέττον του, τὰ φρετινὰ Χριστούγεννα, πού μποροῦσε, γιὰ τὴς ιδέες του τὴς ἀθροιστικῆς, νὰν τὸ υπογράψει καὶ ὁ Τολστόης. Ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἀκόμα ὁ Ἄρης, καὶ ὁ Πολιτισμὸς εἶναι Μέγας Χασάτης». Νά, μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, πού τὴ ντύνει μετ' ὀμορφους στίχους ὁ Κεφαλονίτης ποιητῆς.

— Ὁ κ. Πέτρος Βλαστός ἔβγαλε Ἐπιγραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς. Δὲν τὴν εἶδαμε, γιατί δὲ μᾶς τὴν ἔστειλε ἀκόμα, ὅστος ὁ ἀδισταχτα μποροῦμε νὰ τοῦμε πὼς θάνατι καλοσυνείδητο καὶ χρήσιμο ἔργον, γιατί εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ κ. Βλαστός ποτέ δὲ δουλεύει στὰ κουτοῦ.

BARRY CORNWALL

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἡ θάλασσά μου, ἡ θάλασσα ἡ πεντάπλωτη
Γολάζια, πάντα ἐλεύθερη, δροσάτη,
Παντοτεινά της ἄσπιλη καὶ ἀτέλειωτη
Σὲ Κόσμον τρέχει δίχως μονοπάτι·
Σφιχταγκαλιάζει χῶρες, παίζει μὲ τὰ νέφη,
Στάστερινα τὰ αἰθέρια νὰ κατέβουν γνέφει,
Λικνίζοντας στὰ σπλάχνα της τὰ συντεφένια
Πλάσματα τόσα, ἀλλόκοτα, μὲ μάννας ἔνοια...

Στὴ θάλασσα εἶμαι, βρίζομαι στὴ θάλασσα,
Παντοτεινά, ὅπου θέλω, ἡμερονύχτια·
Παντοῦθε περιζῶναι με ἡ γλαυκότη της
Σὰ σὲ γαλάζια μαγεμένα δίχτυα.
Καὶ ἀπόκοσμα ἢ ἀρμενίζω μὲς' στὴ σιγαλιά της,
Ἡ Σίφουνας χμιίζει, ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά της
Ναναριστὰ κοιμάμενος, μήτε μὲ νοιάζει
Ποιὸς εἶνε ὁ μαῦρος ὁ Καιρός, πού τὴν ταραίζει...

Πῶς λαχταρῶ καὶ ἄχ πάντα πόσο ἐπόθησα
Τις Ἀνεμοῦσες νὰ καβαλιζεύω,
Πρὶν πνίξουν τὸ φεγγάρι στὸ κυμάτισμα
Τὸ ἀλλόφρονό τους, νὰν τις τιθασεύω·
Καὶ ἢ μὲ Βορρὰ ψηλάθε ἐκεῖνες σουραυλίζουν
Ἡ κάποια μυστικά τοῦ βύθου ξεχειλίζουν
Μὲ βιά νὰν τις ρωτῶ καὶ νὰ ἐξηγῶν σὲ μένα
Καὶ τὰ ὅσα οἱ Γραῖγοι βουζινῶν ξεφρενιασμένα...

Στὸ ἀπάνεμα μονότονο ἀκρογιάλι της
Λὲν ἔμεινα ποτὲ ἀεροθαλασσίτης·
Σιγά-σιγά τ' ἀπέραντα ἐλαχτίριζα
Ἐάφνου ὡς ποὺ ἐγογοπέταξα πουλί της,
Τὸ στήθος κυματίζοντας ὡστόσο φτάσει
Μέσ' στὴ φωλιά τῆς μάννας του ὄλα νὰ ξεχάσει·
Καὶ ἡ μίμνα μου ἢ καλὴ εἶσουνε σὲ μένα,
Θάλασσα ἐὸν ἀνοιχτόστηθη, καὶ ἐγὼ γιὰ σένα...

Ἀνεμισμένες οἱ Ὠρες ποὺ ἐγεννήθηκα
Τὰ κύματα ὄλ' ἀφρός, αἶμα ἢ Σελήνη·
Τάσημωτὰ σκυλόφαρα ἐγορευάνα,
Ἡ φάλαινα ἐσφυροῦσε, τὸ δερφίνι
Σαῖτόδρομο ἐσκιστοῦσε' μὲ χαρὰ τους τόση
Τόσο τρελλὰ ἐσκιστοῦσαν ὄλα τὶ εἶχαν νοιώσει,
Γέννημα θρέμμα τοῦ Ὠκεανοῦ πὺς ἐγεννήθη
Καὶ τὸ ἐκαλωσορίζανε ὄλα, ἀφροὶ καὶ βύθη...

Καὶ ἔτσι πενήντα καλοκαίρια ἐπέρασαν
Μέσ' στὴς γαλήνης πότε τὴν ἀγκάλιη.
Συχνὰ στὴς τρικυμίας τὸ μέγα ἀφρόστηθος,
Μερόνυχτα σῶν Ἀνεμων τὴν πάλιη·
Πενήντα καλοκαίρια! δίχως νὰ στενάξω
Πετώντας γελαστός· καὶ ἂν κάπου ἀράξω
Μὲ ἴδια χαρὰ μου ἀνοίγουμε... Κι' ἂν ἔρθεις, Χάρε,
Σὰν Κῦμα ἔλα, στὸ Πέλω τὴν ψυχὴ μου πάρε!

Ἀθήνα-Σπέτσες, Δ' Ἰουλίου 1914.

Μετάφρ. ΠΑΝΟΥ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ «Βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ» εἶναι ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔχουνε σημεῖώσει ἐποχὴ στὴ φιλολογικὴ ἱστορία τοῦ βορρὰ τῶν τελευταίων χρόνων. Ὁ ποιητὴς συγγραφέας του Γουσταῦς Γεϊγκερσταϊν, πεθαμένος πρὸ λίγων χρόνων, ἀρχισε τὸ διηγηματικὸ του ἔργο νατουραλιστικά, γιὰ νὰ ἐξελιχθεῖ γλήγορα σὲ λεπτὸν ἀνατόμο τῆς μοντέρνας ψυχῆς. Τὸ θέμα, ποὺ περιστρέφονται τὰ κυριώτερα ἔργα του, εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν δύο φύλων σχέση, τὸ πρόβλημα τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος. Τὸ μυστικὸ, θρησκευτικὸ αἴσθημα, ποὺ δὲν ἄφησε τὸ σουνδὸ ποιητὴ καὶ στὰ πραγματιστικότερα μυθιστορήματά του χορηφώνεται στὸ «Βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ», τὸ ἀπλούστερο, λεπτότερο καὶ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερά του.

— Παρακαλοῦμε καὶ πάλι τοὺς ἀργοπορημένους φίλους νὰ μᾶς στείλουνε τὴ συνδρομὴ τους. Στὸ τέλος τοῦ Γενάρη θάναγκαστοῦμε νὰν τοὺς καλέσουμε. στὴν ὑποχρέωσή τους αὐτῇ, μὲ τὸ «Νουμά».

— Ὁ κ. Βενιζέλος, σὲ μίᾶ ἰδιαίτερη κουβέντα του στὴ Βουλὴ, ἀπαντώντας σὲ κάποιο βουλευτὴ ποὺ τοῦ παραπονήθηκε πὺς στὸ ἀνώτερο ἐποπτικὸ συμβούλιο εἶναι ὄλο μαζιλιαροί, εἶπε :

— «Τότε τοὺς στέλνουμε καὶ κανέναν καοῖδη ! Κ' ἔτσι βαφτιστήκανε κ' οἱ καθαρευουσιάνοι, ποὺ μένανε ὡς τώρα ἀβάφτιστοι.

— Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο θάρχησουμε στὸ «Νουμά» μιά μεγάλη μελέτη «Γιὰ τὸν Ἰησὺ καὶ τὴ ζωὴ του» γραμμένη ἀπὸ τὸν Μπραντές (Ihsen intime) καὶ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας Λέοντα Κουζούλα.

— Μὲ χαρὰ μᾶς μαθαίνουμε πὺς συντάχτης τῆς περιφημῆς «Ἀπολογίας τῆς Δημοσιότητος», ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τελευταῖο «Δελτίο τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου», δὲν εἶναι ὁ καλὸς νέος κ. Κλ.(έων) Π(αράσχος). Κάτωξ ἄλλος, φαίνεται, λιγότερο νέος καὶ περισσότερο Κλ(αίον) κὶ ὀδυρόμενος, θάναται ὁ συντάχτης τῆς ἐγκληματικῆς καὶ μεροληπτικῆς αὐτῆς μελέτης. Κωσταντινουπολίτες μάλιστα πρόσφυγες ὑποθέτουνε, μᾶς εἶπανε, πὺς δράστης μπορεῖ νάναί ὁ ποιητὴς Κλ. ή-μης) Π(ορφρογενήτης).

— Τὰ φετεινὰ Σαβατόβραδα τοῦ «Νουμά» πετύχανε περισσότερο ἀπὸ τις ἄλλες χρονιές. Ταχτικά ἐρχονται σ' αὐτὰ οἱ συνεργάτες μᾶς Κ. Χατζόπουλος, Ν. Ποριώτης, Μ. Φιλήτας, Ρήγας Γκόλφης, Ἀλέκος Φωτιάδης, κὶ ἄλλοι, παλιοὶ καὶ νέοι, καὶ περνάμε δυὸ τρεῖς ὄρες χαρισάμενες. Ἡ πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ ὄλους.